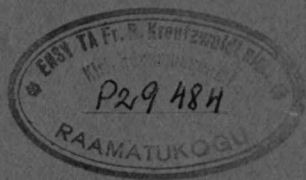

1238

Hind 15 marka.

Sisu.

1. Põimituselt.
2. Proloog. K. Sass.
3. „Joh. Aruile“. A. Merits.
4. „Heino Ijane“. A. Umbre.
5. „Meie isamaa“. N-r.
6. „Üksi“. Ivo.
7. „Kuuvalgusel“. Agathe Vori.
8. „Eesti“, N-r.
9. „Minu sõjamälestused“, K. Sass.
10. „Sõudja“, K. Sass.

Milmesugusid taxistusi ära võttes
suutis N.ä. „Minawa“ ajakirja toimkond „känd aja“
käesoleva numbri välja anda. Ootasid mitmeid
ajakirja ilmumist, kuid anda kaastöid unu-
tas enamus, ning sellepärast oli toimetus sunni-
tud parjutama peaaegu kõiki sisseantud töid
ajakirja, mispärast sisu liig kiivaks muutus.
Kuid loodame, et esimese numbri ilmumine
ergutab tööle suuremat osa meie õpilaskonnast,
muidas ehk ole korra nüvõrd, et järgmise
numbri ilmusel kaastööde puudusega uhken-
data ütleks.

Toimetus.

Rändajad on noorte mõtted, - need kasvavad
kiivtuiskevaid võrre, need mähkavad metsis ja vahu-
velid; kuid inkaagi rändavad, siludes järeltulijate
tud, tasandates ulkõijale radu. Sa nõuad jõe
kuid nemad ei väsi sest nad on ju noored! Noored
on piinud, noored on hüüded, noored vaated ja
aated, ide aalid... ja edasitung. Mõns siis peanid
vairima noored, kui neile alles looberid töötavad
andi, kui mil alles elute lillene us!

Et võidelda, tungida ette, saavutada kõrgemaid
ideaale ja mitte vaixida hukkuda õitseal, sellens
astub „Rändaja“ tundmata tumedasse tulevikku.
Ta tahab koondada noorte mõtteid ja jõudu, noori
kaasa võtuda, kasvatada mis kõine hääd, õhusat
ja kaunist; külvata üksmule sumnuid noorte põue
ja kurjust kaotada... Ta tahab ühiselt sõida
vilgu niiri, teed valguse ning õiguse poole.

Noored, elu edasikandjad, kiid, vandane
kummardes varajast „Rändajale“! Tundke, et teemas
l. südame lõoges, tema kuumas duvarinos elat
tee hää; tema on tõde: tee nooruse sümbol ja
juureson „Rändaja“ on noorte elumõtte sägas-
allikas, kus igaks heer tee hulgast võit juna narm-
fand elu ett, et magajaid äratada elule, tööle...

Sõjajärgse maailma ülestärkavad noored! Tundke
endis võit... Tundke vabaks priiks saanud juuresvaid
sõndar... ja hoovavat verd! Selle pääle najates
näed, ... ja kuid tööle!...

Edasi, noored! Tõsisis eluootuses sammuge
valgust loovale „Rändajale“ vastu.

K. Sass.

Johannes Arenile.

Mul näib, kui näeksin sind udukes:
Su õmber särav valgus, kattes sumu rüüd.
Mul kumars kõrvus haagu sinu rõlvad hüüd:
"Jä olyn raba noortel tulevius?"
Sa lähkysid, kisa õitsemat noorust;
Siil rinalmus sind ära Maanalase viis,
kui õnne toetas tulevik sul el; - just siis
jää vaiksus rind, täis aakid, karmust, voorust.
Kuid sinu mälestus on püha sõpradele:
Kül rindu elama jää sinu kuju,
Sind saatis mullapüü puhkusele.
Õhk alevi muilt su surm riind unistusi paaju,
Kuid, sinu ühtud töö on lisa alusele,
kus pääl nõrd rajatakse kindel kalju.

A. Meri!

Heino.

Kalle. Kavas õilambi hämaras valguses õit Heino.
Lamavad ferial paberid, molledid kirjutatud midagi.
Kuid vool ta ajavõttes vist, kuna anna taga termis
tõnliiki liigutusid tule närimendav peunõõre, mida
jätmed sinna hooldite perenaine. Mõttis vaatas Heino
peunõõre, mille tga liigutus hoole teekäijana klopib
axnale, sünnitades ülevõtt kuuljas. kuulab kuul kohi-
nat lähemais ünnapuu otsus ja, haagu kartes midagi,
lõhenes unsele; laskub selle niig poolus unesti läbi,
mustava anna õie, kus väitleb pladegu põlvete vahel

ilmus kui pimedusega, saates arglikke kiiri alla
hustvale murtele.

„Kustarvis need paberid siin, milledel tähised mõlgutavad?
Kustarvis kõinse piin, vaer?... Kustarvis? Must ei saa
kirjanikuks, ka kirjutatakse pikki romaane, novelle, millesse
kujutakse vidadina, olematuks, mida aga loevad
isukalt ummalamad, pidades tõksi targemate valet,
alles äristatud siel teaduvist keerulist slendmustiust.

„Kui kirjutatakse neid? Kas selles, et sellega valjustada
nimikonda? Või oma tunnete avalduseks, või lihtsalt
rahateenimise otstarbeks? Kas ättil mulle seda? Kes
kultari selle ilmapeegse paberi raikkamuse, kaks kirju-
lada, fäviskast, kaunist, zooloogiast, siel teadus
huvitab ju rohkemaid, - vähemalt mind. Kuid need
lebad - hävinegu, põlegu!”

„Kui kahtlusi paberid loovad, kirjastused loovad, loovad
mõttet leidvad otsust. Kirjastab ahtu mad, vaadab rahulinnas,
kuiis kasvab tehahtinik, - ahnelt hävitab tpli loodale
määratud aine. See loobab tuska Heinos, et nad liig-
rittu põlevad.

„Vaja juurde tuua materjali, põimida ta, ja
põlevad varsti raamatud, niiku märgitud paberisünd-
mused. Nagu oleks tulle kõike seda hävitades kahju,
jääb ta ikka vähemaks, pigem arglikuna ühe lehe
vahelt tuis. Ka seda ei spilli Heino. Ta võtab püüu jargitab
sellega üksikuid lehti, et toimeneks rutim põlemisprotsess.

„Haha!” kirjastab ta, huanates põhuse tuletunni...
On praegused viimargaline, kuid ohverdatus suurem
suurem surm. Kohmitult vastab lüni Heino. „Ka
sina põle! - lundab lüni pääsleis.

„Kus olid mu mõtted? - Otsas raha, otsas paber, lumbis
viimine oli! Oh mõtted... Need romaanid, saaduna
novellid, poleks neid. Ei kirjutatud ma näli sinnast
sest - puidub muis sees, - kuid siiski, nagu nende

algus, - see kirjalik töö, mis surutud peale õpparist.
Ei, see muide vaimuderitus... Aga raha, miks põgnad
mumist? On parem sul teiste taskus, kui rüübid pinnalt
lühikesel aega, kus võetakse sind, et maista neid lõbusid...
Ja mina hävitan sind tuleks veel armatumalt... Hupatus...

Heino vajut teile kõrvu hobusevarana, millel aga
näivad puuduvad otsad; õigem oraalina, seeläi pra
kaol pataagu põlve vahel; ja hallid silmad, millele all
suured sinised jooned, vaatuvad teimalt põrandale jaakust

amblikku. Siis pöörab silmad vastu teile, mis ing, tsib
seka veel viimaste lehtede kallal. Kuuldud salajahe
hammast kirin, kui ärstise vastuhõõruvaid tuli kivist.

"Mii peab algama mu seitsmestkümnend aastast, kõige
häritusega, mis oli nõrd armast, kiskudus viimseid mäe-
tusi rinnalt."

"Naisterahvas, kui naunis element, need vastikud
kõnega kõik nad mulle. Miks?.. Teadmata! Taham
siiski neist kui kurjust katkest emaale heida... Sünni-
päev, - siiski kurb! On kõik aasta selle sarnane, mil lõpe-
ta siis?.. Siis jäta parem kõik!.. Pole kellelgi kassu minu,
kuid raskest, tusha teen paljudele..."

Olgu, tahan elada siiski ristina kõigile, et kaaksin nõrd
sõpradeta, sugulasita. Et saadaksid mind nudmisid
handa! Tänavaksid paljud, et lubati saand mumist: Hõmm
aga siis, kui seks teise hmas luba antakse, kodukäijana
ajaliku ilu, hirmutama neid, kes ülenõhtused, kel all
häämel mu hävinemisest... Kas on nõrd mu häva kim-
pas? Kas seal, kus vennil, õdedel, vanemall? Või kassagil...
Kas ehivad teda pärjad?.. Need puudevad vist, sest puudul
nende asitaja sinna. Kas pole aga surra siis armatum,
kui nutavad paljud mu järgi? Kiti oled teind hääd
mimkonnale, kui saadab plussärni leinajate keri ja
vaatal mu kehate vaim, kui vlemas suurematius,
seda kinnusat rongi, istudes kande raamil, et muudat
linarõõkses puustärk, et väsiivad kandjate kited selle

raskest mõjul? Ehk aitan kanda sünnast, et tundub
elurõõna mu viimne maha ...

"Mis jampsin? Ku ei val elu pink, kuningas lõpet see unis-
: ist halbidega?" Sõgab äkilise kolim Heino mõtteid.

"D. kujuk viis, kes ei ole igavuse tud praua juurde, komis-
talis seadures pimeduse pärast ja seaduse alla sügavusse-
põr-ndde, kes peab kolima hõmmikuni kaasata. Rumal

ja!... Või ongi see koolijad, keda saatnud Lutsifer
meduse riigist, hirmutama mind, õpetama, kuidas püüa

raagi kord elama mõnda põlvkonda tühi. Või
see Pindor: im, et taha! mind sünnida kirjutame

soot mu sünnid sõbrast: ... Ei, vist on see tema ise,
is vapriiigis peab endist ameti - unistab. Sinna
nõude kord... Mis ametisse? - Seltsilises
soot igas olvat tal...

Hilline naurus?

Pu... ke rahus koolijad! Teie ei saa mind enam tüli-
id, teid pole enam, teid ei mäletada, ei kardeta
ram, sest teid katab mure ...

! Jargub!

A. Umbra.

Me pühksti kauges karime ja "Kada" poolt kaarime
ist koma so... me viimse sünnid hõmmikuni.

Meie isamaa.

Olguigi maa mine väikene, vaene,
süüsel tas rüüsaid, kaunimaid koki,
Mis vangistab südant ja paestab meeli,
Eestimaa orgune, jõgane, paeu...
Maal mid rohkesti mett ja vesi;
Vihvaid ümbritseb Eestimaa idast
Lääne- ja põhjapoolt; ainult lõunast
Püritet kuuvaht ta. Ümbritseb meri
Toob meile rikkust ja tarkust ja enne,
Seob meie maakese Läänega; valgust
Kust lehvib nii palju me rõõmade sisse.
Plurite viib meid ka kaunis Soome,
Flu nii palju kus loodus rüüpe,
Kaljud kus taevani tõusevad talis

N-n.

Üks.

Sajab lund. suured valged helbed liiguvad
tasakesi kõrguselt maapole. Filisad on nad. Puhub
tasane lõuha tuul pehmelt, paitavalt...

Sula on.

Sammun tul, kus isegi vareksid pole. Lage on ümbus.
Kurbadena paistavad eemal kasid läbi pakki lume-
saji. Krõbistan herneid, mis nii mõrdis praegu...

Fgay haxxab.

Mõtlesin, et saan lahti igavusest väljaspool alevit, kus
kõin inka jalutama, kuid ka slingi tikub ka
kallale. Tunnen igavust temast, kellega vestnud

tunde nii palju. Olen ta siin üksikut tü...

Sajad ika liud. Suured kristallised helbed peatuvad
paljalt, kattes teda valge korraga. Tunnin lõpu nende
põrle langemisel, nende näidistusel - kummi sulavad,
jättes järgi vapiisku õhutarale näole...
Kaob igavus. Näen ainult suuri ringilvaid lumehelbed
Lumi...

Harunen lumesadu; kaob endine tore vaade. Olen
üksik. Pole sõbralist, pole enam lumehelbedki...

Emalt kostavad alevi hääled. Vei vähe aega, ja
olen keet seda... Kahju hakkab lumisest väljast,
mille kuskil üksik te. Kahju unelmaist lumehelbest,
mis olid nii õrnad, puhtad... Kahju unest, et
olen üksik ja pean mõnema teiste hulka, kehtimavad
mind unistajade, kellel pole aindu lumisest väljast
üksiku teiga ja unelmaist lumehelbest nii vaikvaist,
joovastavaist.

Üksik...

Fvo.

Kuivalgel ööl.

Täiskuu tuiset taevast. Kaugele vaatab ta tõsine
põlv ning saadab kurovatt oma paari rahvatud kiired
üle tühjade lumirajade ja katub siis jälle oma palge
nõrga pilvelõruga. Oudne hämarus ja unelmaist
vaatid ümbriks, ainult nõrk tuulene laine tabab üksi
üle tasase lumipiinna. Liginet õõ, mis teib ündsust ja
tühandid saladusi. Mis peidab ta kõik oma muulavuse
külma?...

Näeda üksikut metsarahelist teed sammub nuss
tatarlaps. Ja nägu on tõsine, kurblik, kuna ta silmad
mõtetes unest ette vaatavad. Ja nõru kostab kurblik

kaebin metsa kohin. Piinamaisi ja tummalt raputavad vanad põlised kummed oma päid, kumardavad sügavalt Avesta poole, nagu külaräikest, ku postamid piad kooku ja jutustavad üksteisile uudisid.

Jätarlaps sammub ärglaselt, alles tegevusis oma mõttega. Akri jääs ta peatama ja räägib emile; „kuid ma tulew ja kuhu lähen? ja miks on see ja miks see?“ Ta vaatab mustarasse metsa sügavusse, kus liiguvad kumpasid puud, rasjad, kui tõndikud heljusid ärglaselt, saladuslikult, hiiglasel ja kaduuta siis. Läbi lõikavalt kostab õõvainus hääl, kui lõikaks, hõõmne üks puu tuulvõimel vastu teist, kostab ahastavalt, nagu tulise kellegi piinatud rinnast, kellegi huultelt, kes sunnitud noorena kaubama, kuulatas kurblikku metsa kohinat, mis nagu tuis hina ja valu, räägib Jätarlaps edasi: „Ja miks kohise teie, metsa hiiglased, mis kurbalt ja kaeblikult? kas tahate mulle jutustada ajust, mis teie näinud? Ajust, mil sin raamvõimlid varusid, mil võitlised vapralt oma isivanemad oma vabaduse pärast? Või tahate rääkida sellest, mis raske vijaahelad kätisid?.. Ja süüsi vaikite teie? Tummalt vaatab sin, kaevata kees, kui tahaksid üelda: „Ma tean palju, tean rohkem mõneviisust kui ükski teine, kuid ma vaikin!“ Ja tõesti, sin nägid, kui surusid raamsed vijaahelad maha lahra, tema hinge ja vabadust. Kuid vaikige süüsi! Vaikige ka teie, põlised metsahiiglased! Suruge maha oma kurblik kohin, mis teie kühvaks mu südame, sest nii on parem, nii on kergem, kui ei kuule ma neist ajust, mil pidid võitlema nemad, pidid matma maha oma vabadust, ohverdama oma pühamad tunded ja aated, tuues ohvriks elu tulevaste põlvete eest. Parema vaikige ka teie, sest on püham, kui et avalduda. Jaka mina, vaikin ja jään tuunis oma esisade piinatud piinnale!“

Agathe Vari.

Eesti
Seitsenda aastat das
Eesti rasket aega:
Frustratsioon, mässajad...
Seda häda, vaeva!
Süski, süski das Eesti,
Hõõgut elustisi.
Eesti vabariik ja rahvas,
Eganesti pääsi!

Laulda viisi, Jüü, esatane. 7.

11-12.

Minu sõjamälestused.

1918. aastal.

Noored, isamaa kutsus!

Kauguses märgitud suurliigid, ragisevad kuulijad
ja pöörduvad päässi, ning kiltavad surma... Surra, kodu-
kultet kaitstes. häävad noorusel püüdnud, hülled, müllidest
tõsi, aateline ja palas isamaa armustus selgesti äsis ämaras,
lumehülged elule vastu peegeldes. Tä est tõrjavad tuhanded
elujärelised noored, kodumaa paremad nohepojad, julgelt
tuula, et närbida lahingus. Sest isamaa ja rahva vabast
est surra, vaibuda maruühinas, an tuisam elumakla
kuivamine teadmatuse ahju puistel.

1918. aastal. Rahvi ja rõõmu pühad. Flu ihtes sõnar
joulupuu, mille ümber lapsed kilgates hüppavad ja
joululapsle tanni ja kiitust saavad. Kuid keik seda

jüuliroõmu ja häälitavad inimkonda paistab laiajooni-
line kurbus põtt, mis end hüglamaona avaruses sündel:
Põlva versta emal, - seal märib maa, seal on surmasel-
leikus. Ja juubel noorusel palgilt elu, hävitat Eesti emade
vaeva; ta pleekind lüüsi näol on võidu võim, ning
ta sirutab ahnelt lüüsi näol võitkapselade järele
välja, seal hoigavad haavatud rahulolles saatusega,
mida fatalism määrand. Surijad teritavad, naeravad
ja nutavad, neavad ja vannuvad viimist kord elu
kodu ja samand. Need hoigavad kramplikult püüsi
püü. Lasketa hangunud sõlmad voharad langema täht...
Kõel viimane pingutus, viimane kõrin rinnast, viimane
teritus- ja tarded kangidani, pigistab igavesti sõlmad
viimsele ümle; Seal on salakõnd inimisi, kes neid rahu-
püüsi "rahus" mõõda saadavad; need on meile vabaduse
saavutajad, võitlejad vennad, kes mere julgolemi eest
varisvaid müüda, - Ahdus, - surma ja elu pääl võljas,
need on kaks vastast, kaks absoluutselt elementi...

Surijad vrahad! sirutame raimus sel kallid jüuliroõ-
mõl vohustele omad karedad käed! Võidame lootusega,
roosteranuga kodumaa vabaduse, et võime kord uhked
sammul koju pöördä! Võised näed... võised... jägid
jäändid voh ja hiigiga leotatud kodumaa võitlusvõhale.
Tuleme koju... Kõred ja vanad tulevad meile tänu-
ga vastu, sest oleme ju võitjad, maavabustajad.

Aalen unta sähkis. Ja jällegi kerkivad võlises
udus viirastused: läpsipüüsi... sõda... kalle...
kodumaa... hoigamine, langemud isa verine, purus-
tatud pea Põlva maa liivarajal... rahu ja jällegi
kerkil kõrguses sõda. Ta üsrib mind kaasa.
Aga - ma olen ju noor...
Põlva puutub paberitükk - kiri, mis mulle sõja-

sõjaväljalt vastuseks saadeti; sõlmed tõkised fast
lül: "Noormees, see kiri ei leidnud isa... Vaenlast
süütuks kuul sulust sõlmed igavesti..."
Mu silmis angus vaade, kadus täige... Noormees...
Pisarad lämbutavad häält... jällegi vaimusolma
ees jessenkraav, surijad gladiatõred. Isa sa langesid!...
Miks siis minagi val dan, miks kurvana vaatan val
tõuseva päikesel kuldkeeri? Ma surin, lastes murda
õnna noort elu su surma ust kätte manustis! Kana
peegeldus põlt, verine sädal; väitli mu rahutu noormees
Vene. Ma ei suutnud õnna kiusaja vaimule vastu panna,
olin selleks nõra. Põlevad kui õed kutsusid ta mind:
"Tule, noormees, tule! Seal, kus surmalõinud, kus
teha häiskat, pead ka sina. Häältsima! Seal on
elu! Seal on su tuleviku - kõrgem isemärk, sest oled
pühendatud kõrgema ideoloogilise - sõjale. Kivildus,
kui isa oleks hündunud surmatunnul, - põlvkõs
laages, haavatuna kanderaamil: "Püü, vaata ida
poole, saäl, tõuse päike! Alga teed sealt, kus isa
süüma jäi, "Kad tühjused mu südamesse, tahes või
tahtmata otin võimsa Vene sõduri mundri,
valmistan võisotid ning 1919a. esimestel päevadel
asuse sõjajalule, ustides tumelasse tundmata
tulevikku..."

Läksin Voljandi poole tule .

%färgnef

K.Sass.

"Sõulja"

Kogu energilisemaid. Õpilasi nägid-suert
vajadust õpilajasirja järel. Õpilaste ajude tärnasid:

mõtted, kuidas teda välja anda, missugused kujus
ja ühelt järel teisele: sündimata ajakirjale
"Sõedja" nimeks panna; ka väljaandmise päev
sai kindluse määratud.

Müüd asuti tööle, sest "Sõedja" pidi kogu
kuldinul varajasena "Sõit" saama, pidi üles
õtsima "taadistimpli" õhri ja ilutulega kusta
paljutada vääb...

Töö edenes. Suuremasse komistuskivis oli aga
üksõna, millega kuigi hakkama ei saanud ja
selle pärast töötas vastutav toimetus seda ise nõu
seada. Ouneks puutus talle Tõstus õhtu kiskumise
õpilasajakiri "Rada" põhku.

Seda solmitudes leidis "sarapuu majakuni" "Rada" ühena ka "Sõudjale" kõige kohasemaks ühena arvat. Ta võttis talle paburit, musta ja punast tindit, sulle ja rasi hüva. Aya mõllega rida pidada? Kirgasti võit "roja" püüalt kõrvale sattuda, sest an ja is ümarguni. Ja pani pahema näe näitsõrme "Rada" ühena tähele, ning parem käsi teji sõlmade sunni all is... Mä moodustas ta "Raja" ühena "Sõudja ühena, ainult lühendatud kujul.

Toimetuse kiitis ühena häaks, sellega võis siis "Sõudja" sõudma panna. Esimesed leheküljed olmusid, trükkist. Aga, oh sa paraku! Siin tuli alles häda: keegi toimetuse liigetest oli va "Rada" oma kõmblate vahel saand, ja vaata, missugune varas see "Rada"! Kopu rih "Sõudjalt" ühena! Aya eks ta ole siiski kaunis näa, kui õpilaste ajakirjad üksteise vahel hästi läbi saavid?

Vastustaja toimetaja nägi ka seda kirjanduse vargust. Ta ei tahnud "Rada" vargaks tumbelotuda ja sellepärast toodi neorte tulisemad ja palatumad ideaalid "Sõudja" est tulejumala, "Leegi" altariile. "Laer sai hukka - kahju on suur. Mis sellist, materjaali on - xitan me, ütles kapten ja hakkas seljaga puid ja rauda kerku kandma...

Kõikid inam ei võtnud ta kohalike "puuseppi" ahiks, sest nende ahik ehitatud laer võib jälle kergesti sütitades põlema minna. Ta kutsus inglased (nemad xhi tuntud merimehed), tarffasid (jällegi suurema jõe ääres), setud, sulsiipoja ja käiksugu, Mart Mõrud ja "Lippi k linnud" kerku. Töö nihkes ja kahtes Läänemere kaldal... "Oh! Mäe "Kandaja" tuleb kotiga! Eks ta inka keyama tule! Mis taha?... Ass! Ass! tõmba

lõhki! "Nende sõnadega asustas "Sõudja"
kapten oma puolsakselastaid "mepsi" "Rändaja"
kallale. See ktskies mehisel püssid lõhki.
Nüüd pole vraga - ega see rahamies paljaste
kirtsuga kuhugi lähe! Kull ta käreab! -
Pole enam võimustid tui us!...

"Sõudja" Az lasti jällegi A1 all merde, aga
veokullud pandi niivõrd kalliks, et paljudki,
kes kuhugi sõuda tahdasid, pidid visiste
silmadega randa jääma...
Laev läks merde.

Nägematu vinnal puuris talgangu pühja
ja vaenekine pidi jällegi randa pöörama.
Suan, olmaksuulius sepp Elmari ne jootis
tunali tina pühja ning tõmbas oma tahumasti
kättega ka laevale nimelks "Elmarine"
see on ju kõrem, äga nii laeval hukkumist
pole karta, kui sipp laeval on!

K. Sass.

Kirjavastused.

A. Umbra - "Heino". Muist edespidi.

— "—". Edespidi.

Agathe Vari. - "Ma laulaks laulu õnnest".

Laule ja rõõb, kuid teised ehk kuuluvad edespidi.

Kalmurid. - "Nusseva päikesi poole". Jäät tuxistuste
pärast välja. Ehk edespidi.

- "Võõra ainsa taga", tõlge. Mis häda teid
sinna ajas? Nõrjavõitu.

N. n. - Teised ehk edespidi.

J. p. - "Kevadel", - Ei ta, praegust küll talv. Ehk edespidi.

Kaasõpilased!

Mööndub talvi. Algab kevade, kus loodus ärkab talinest.

Ka inimeses hakkab elu kiiremas tempos kasvama. Ka mööndub mäegi õpiaasta, sest veel mõni kuu, kui avanevad koolide uksed, lastes noori suvisele puhkusele.

Kuid enne, kui kooest lahkume, peame ühiskooõppevõime teiste ümberkaudsete koolide osavõttel, seega liues rohkem ühistunnet koolinoorsoos. Kes vast ei mäletaks aegu, kus õpilased vabariigi rajamisel, tema raskemal silmapilgul, tõttasid oma elu isamaa altarile viima. Mill

õpilased, näitame, et olime ka edasi
püüdnud kunstis, spordis ja muusikas,
see on kindlaks tagatseks, et meist tulevi-
kus kodanikud kasvavad, kes vabadust pühaks
peavad, kes suudavad järjest kasvavat võitlust
olemasolu eest välja kannatada, kes jätkavad
rahvusliku kultuuri tõstmist ja majandus-
liku olukorra parandamist. Seks korral-
dame 20 ja 21 mail Noorte Püha, kus
näitame oma võimisi spordis, maali-
kunstis, laulus ja muil aladel.

Kaasõpilased! Süttigi noorusvaimus-
tuses, toetades Noorte Püha korraldamist

S. L.

Vastutav toimetaja. A. Tamm.
Tegel toimetaja. A. Merits.
Tõised toimetuse liikmed:
A. Kalmus, M. Susi, A. Nõmmik,
Joh. Järv, H. Maagus ja M. Mürk.

Kõigeandja N. ü. „Minerva“.

